

1976

" Dass ist jao eine richtige Sache "

naar een herhaalde uitlating van
onze Zwitserse gastheer, Herr Muster,
en vele malen tijdens het kamp is
herhaald door de Cabanen.

© 1976, Boxtel, Nederland. Niets uit deze uitgave mag worden ver-
veelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van het caba-bestuur.

Ten geleide.

Ook dit jaar is de "Cantasona-Baardclub" weer tijdens haar jaarlijkse kampweek naar het buitenland getrokken, maar nu met als einddoel Zwitserland.

Om elke deelnemer aan het kamp minstens één dag nog doelbewuster te laten ervaren, heeft iedereen gedurende 24 uur nauwkeurig notities gemaakt van het verloop van zo'n dag.
Om een verslag als dit via verschillende ogen te presenteren, hebben we die notities gebundeld, dus van 10 juli t/m 20 juli. Het resultaat daarvan, in een passend model gegoten, is te vinden op de hierna volgende pagina's.

Zij die verder hun speciale medewerking hebben verleend tot het tot stand komen van dit werk, worden op de laatste pagina extra vermeld.

Het verslag werd verwerkt, bewerkt en samengesteld door evert meijs.

juli 1976

De groep bestond uit onderstaande personen:

Hans de Bresser, Molenstraat 98
Henry van Erp, van Merheimstraat 30
Laurens Felix, Ons Doelstraat 24
Martien Habraken, Luissel 11
Trudy Keukens, van Randerodestraat 66
Paul de Koning, Sint Jozefstraat 30
Michiel van de Laar, Breukelsestraat 56
Tom van Meersbergen, van Rantstraat 2a
Hans Mestrom, Gildenhof 2
Freddy Mestrom, Gildenhof 2
Evert Meijs, Kapelweg 49
Anton Neggers, van der Voortweg 11
Arnold Paashuis, Ridder van Cuykstraat 27
Henk van der Struyk, Ons Doelstraat 26
Tonny van der Struyk, Ons Doelstraat 26
Paul de Veer, Doctor de Brouwerlaan 8
Hennie van de Vis, Tuinstraat 13b, Den Dungen
Joop van de Vis, Tuinstraat 13b, Den Dungen
Johan van de Vis, Tuinstraat 13b, Den Dungen

Jammer dat onze Cabaan Michel van de Ven wegens privé-vakantie niet kon deelnemen aan de reis. In zijn plaats werden we vergezeld door Arnold.

=0=

Hans de B.
Henny

10 JULI 1976

Het was 04.13 u toen de Caba vertrok voor hun jaarlijkse kamp. Oorspronkelijk was het de bedoeling om te vertrekken om 05.00 u, maar vanwege de te verwachten warmte werd het tijdstip van vertrek één uur vervroegd.
Allen waren op tijd om de eerste etappe van de reis naar Meikirch in Zwitserland te beginnen, en zodoende kon men al snel vertrekken, uitgezwaaid door enige familieleden van de reizigers.
De kilometerstanden waren toen als volgt:
P.(peugeot) 49765, D.(datsun) 64607, VW.(busje) 95800.

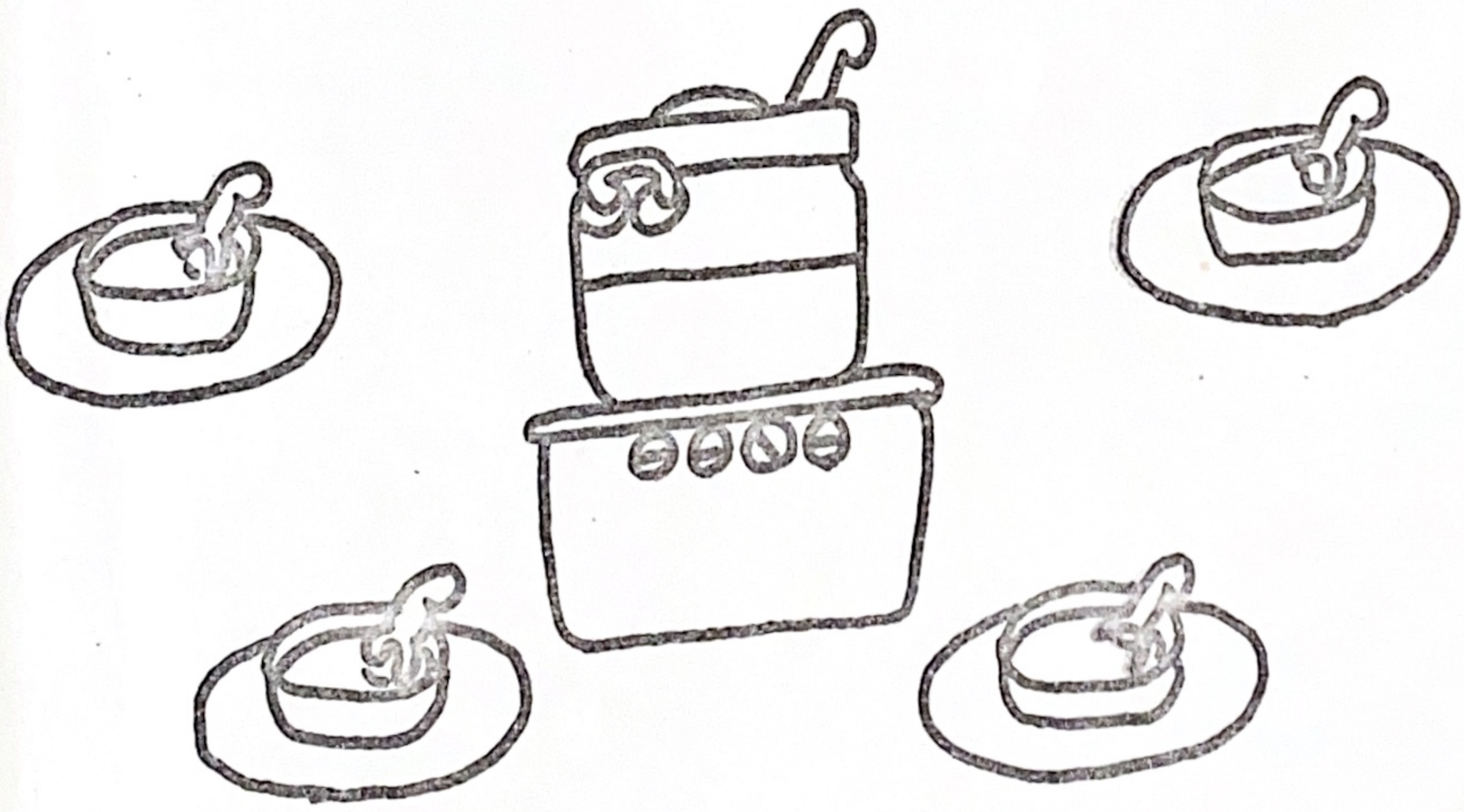
Na enige kilometers te hebben gereden stopte Martien (die de peugeot bereed met aanhanger) om de spiegel iets bij te kunnen stellen. De route ging verder over de (bekende) Brabantse binnenwegen, en om 04.39 u kwamen we in Vessem de eerste tegenligger tegen. Via Bergeyk (04.53u) en Luyksgestel (05.00 u) kwamen we aan de Belgische grenspost nabij Lommel om 05.04 u. Daarna ging het in een flink tempo van ± 85 km/uur naar Houthalen (05.27u) en Hasselt (05.26u). Toen naar St. Truiden (05.52u) en Hannut (06.10u). Om even over half zeven werd de eerste rustpauze gemaakt. Men at iets lekkers, strekte de benen en er werden diverse 'kleine boodschappen' gedaan. Even na kwart voor zeven 'spande Evert de bus weer in', sprong ook Hennie weer in de gordels, en nadat ook Martien de motor had gestart, werd er weer verder gereden.

Rond half acht maakten we de eerste helling van 6%, met de nodige sensatie. We gingen nu richting Bastogne (08.03u) en Martelange, en zowaar: om half negen begon de zon door te breken en konden de zonnebrillen uit de tassen komen.

Bij het plaatsje Longwy werd om negen uur al de Franse grenspost gepasseerd.

Er was op dat moment al een afstand vam 300 km. afgelegd. We maakten van die gelegenheid gebruik om een kopje koffie te drinken. De melk echter was warmer als de koffie zelf. Zodoende dronken we er nog iets fris achteraan. Enkele problemen deden zich voor toen sommige Cabanen hun horloges een uur vooruit draaiden, omdat Frankrijk de zomertijd had ingevoerd. Anderen bleven vasthouden aam de Nederlandse tijd. (welke ook zal worden gehandteerd in dit verslag!)
Om 5 over 10 vertrokken we daar weer.
Rond 11 uur werd er getankt. Hierbij verloor de peugeot nog enkele liters, doordat de tank té vol was gedaan. (?)
De stad Metz werd om 11.20 u gepasseerd, en om half twaalf werd er weer een korte pauze ingelast om nogmaals de benen te kunnen strekken. De weg die daarna werd bereden, werd door enkelen omgedoopt tot "de dodenweg", vanwege het feit dat met name de Fransen op een roekeloze manier op deze éénbaansweg probeerden te passeren. Wij Nederlanders konden er echter ook wat van op deze bochtige weg met vele heuvels, en het kan een wonder genoemd worden dat er helemaal geen ongelukken gebeurd zijn.

Van 12.40u tot 13.20u werd er gepauseerd, zodat Hennie , Trudy en Joop ons konden verrassen met een lekkere kop tomatensoep.

De reis werd na deze inwendige versterking voortgezet: Sarrebourg (13.38u) en Saverne (14.04u) en nadat we van tien over twee tot half drie nog even wat gerust hadden, kwamen we om kwart voor drie door Marmoutier, en 5 minuten later in Sindelsberg, het plaatsje waarin we van plan waren voor het eerst te overnachten.
Trudy en Evert gingen de rechtmatige eigenaresse zoeken om te vertellen dat de Caba aangeland was. Dit was vrij snel gebeurd, hetgeen gepaard ging met wijn, pannekoeken en kersen. Na enige ogenblikken werden de tenten snel opgezet, waarna we heerlijke spaghetti aten, gemaakt door de moeder van Trudy. Hans de Br. en Tom hadden voor deze dag de afwasbeurt. 's-Avonds kwam Madame Rick Florimond op bezoek, later ook nog de échte eigenaresse van dit perceel, en de dochter van Rick. Zij verhoogde de feestvreugde door 'kirsch' mee te brengen en eigengemaakte honing. Ook werd er veel gelachen doordat Trudy vele malen door die dikke mevrouw werd omhelsd. De dochter bleek Claude te heten: Kloot. Voor die dames werd er wat gezongen, en rond kwart voor elf gingen we na toch wel een vermoeide dag 'plat', en de meeste jongens sliepen al gauw.
Aantal gereden km. p. 506, d. 534, vw. 527.

Laurens
Paul de K.

11 JULI 1976

Om half zes in de ochtend liep op deze tweede dag de wekker af. Hij was zó opgehangen, dat niemand hem af kon zetten. We moesten er dus wel uit, er moest immers weer hard gewerkt worden. Om ons nog wat eerder en sneller uit bed te krijgen sloeg Martien met een schop tegen de tentstok: dat klonk scherp. We lieten de luchtbedden leeglopen, en we maakten aanstalte voor het ontbijt. Eerst moest er nog gewassen worden. Dat gebeurde aan de bron, waar het erg gezellig was, in gezelschap van de koeien. Het water voor de keuken werd gehaald uit 2 grote 'bidons' (melkbussen), die we te leen hadden gekregen van Rick. Eerst dronken de koeien nog wat uit de bron, en toen waten wij ons erin: heerlijk!
Nu werden de tenten afgebroken. Dit ging niet zo erg eenvoudig. Toch probeerden we het, met wat gekreun en gezucht. Om 7 uur werd er dan ontbeten, zodat de werkzaamheden moesten worden onderbroken. We hadden afgesproken om vandaag (zondag) om 08.00 u naar de H. Mis te gaan, maar omdat het opruimen niet zo snel ging, werd daarvan afgezien. Om 08.40u vertrokken we uit Air et Vie. Bij een Esso-garage werd eerst nog een 2-liters-blik olie gehaald, je kon immers nooit weten.

En zo werd de tweede etappe aanvaard.
We passeerden Wasselone en Molsheim om resp. 09.00u en 09.10u. Als zijnde goed-katholieken moesten we onderweg toch een mis meepikken: in Obernaie om 09.30 u. De mis was mooi, de kerk zelf nog mooier. Er werd gezongen door een jongerenkoortje met grote versterkers. Sommigen kregen zware ogen toen bleek dat de preek uitliep van 7 naar 16 minuten. Om 10.45 u stonden we weer buiten.
We reden weer verder met temperaturen van 31^{0} C in de bus. Om kwart over elf stopten we in Sélestat om de kelen te smeren. Enkele vreemde dames gingen bij onze karavaan zitten. Om 11.40 u werd er weer opgestapt, nadat de penningmeester met Evert binnen hadden afgerekend.
Na een kwartier werd er gestopt, omdat het bruine overtrekzeil van de aanhanger wapperde.

In Macholsheim werd er geluisterd naar de weersverwachtingen:geen wind, 30° C., en tegen de avond duisternis. Het was toen 12.00 uur. De reis verliep verder vlot: Neuf-Brisach om 12.10 u. Maar toen waren we de weg kwijt, en 4 minuten later hadden we die weer gevonden. We kregen honger, en om 12.35 u hadden we een plaats gevonden waar we onze magen konden vullen. De leverpastei van deze maaltijd zou voor Martien funest worden. Ondanks dat werd er toch goed gegeten. Daarom vertrokken we ook pas weer om 13.20 u: op naar de Zwitserse grenspost. Om 14.05 u passeerden we die bij de stad Basel. Martien werd ondervraagd door een douanier. Er werd gevraagd of we iets bij ons hadden om aan te geven. "neen!", was Martien's antwoord, (alleen 6 flessen wijn en 20 tot 30 pakjes caballero). In Basel werd geld gewisseld en getankt. Even daarna gaf Evert het bekende lichtknippersignaal, en er werd gestopt, want van het busje brandde de rode lamp van de dynamo: de accu laadde niet bij. "Rèi mâr dur, 't is iets aon den dynamo, ik kan 't nou tóch noe maoke!". Na deze sappige woorden reden we weer verder en kwamen we om 14.55 uur door Laufen. De weersvoorspellingen via de Zwitserse radio voorspelden warm tot heet weer. Nog steeds met ondraaglijke temperaturen reden we om kwart over drie door Delémont. Om vier uur kwamen we in Biel of Bienne. We konstateerden dat we al een aardig eind in de richting van Meikirch begonnen te komen. Er werd al gekeken naar een handwijzer met "meikirch", maar eerst moesten we nog door Aarberg, met zijn mooi brug met dak, over de rijweg. Om 16.35 u kwamen we dan eindelijk aan in Meikirch. Iedereen stapte bezweet de automobielen uit, die geparkeerd stonden op de busstandplaatsen van de P.T.T.-bussen, vlak bij een terrein waar al vaker geparkeerd was, door enkele jongens van Cantasona, die nu al bij de Caba waren. Ook nu zochten Trudy met Evert de eigenaar op. Deze kwam met hen al vrij snel terug. Het bleek wel de gezochte man te zijn, maar niet de eigenaar van het bedoelde terrein. Met hen en Martien werd snel overleg gepleegd;

een andere standplaats zou worden gezocht, achter de boerderij van die boer. Hij luisterde naar de naam Herr Muster. Zijn Zwitserse accent leidde tot enig glimlachen van de jongens. Martien en Evert gingen met de boer mee om te gaan kijken en tevens afspraken te maken omtrent standplaats, water etc. Na een kwartier kwamen ze terug om de auto's te halen.

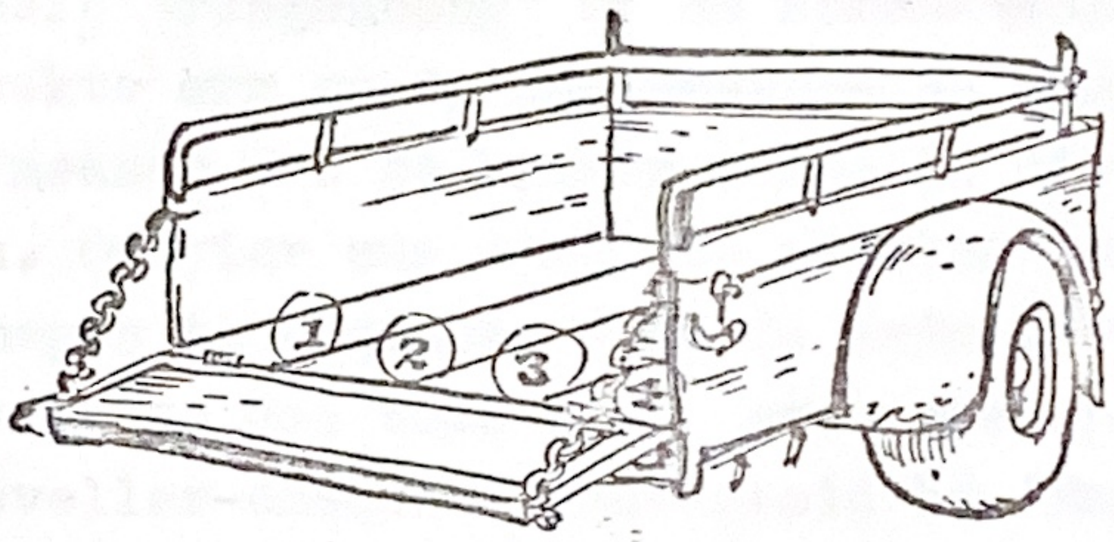
Eerst werd door Martien en Evert gekeken of alles 'poepvrij' was, of het niet hellend was etc.
Het stuk weiland achter de boerderij bleek na inspectie in orde te zijn, en al vrij snel bleek, dat we bij zeer gastvrije mensen terecht waren gekomen, de Familie Muster (volgens Evert). Om kwart over vijf begonnen we met het opbouwen van het kamp. Er werd al een waarschuwing doorgegeven: verboden te voetballen op het kampterrein, dit in verband met de appel- peren en kersenbomen. Reeds om half acht was het grote karwei geklaard, en werd er gegeten. Na het eten werden de tenten ingeruimd: grote bruine slaaptent, witte keukentent, kleine groene slaaptent, kleine oranje slaaptentje, w.c.-tent.

En in de avond stond ons de eerste verrassing al te wachten: Mevrouw Muster kwam aanzetten met 2 grote schalen bool, voor ons als welkomstgeschenk. Er werd flink van gedronken, ondanks dat enkele Cabanen de vruchtjes die erin zaten, niet zo lekker vonden. Na 2 uur waren de schalen leeg, en kwam Martien uit bed, die er na het eten in was gegaan. Hij was nu iets bekomen (van de leverp....). Mevrouw Muster, die steeds bij de Cabanen was gebleven, kon nu rustig met 2 lege schalen huiswaarts keren, en na deze gezellige avond gingen we na deze vermoeide dag naar bed. Iedereed sliep snel als een os/roos.
Kilometers: p. 285, d. 285, vw 285

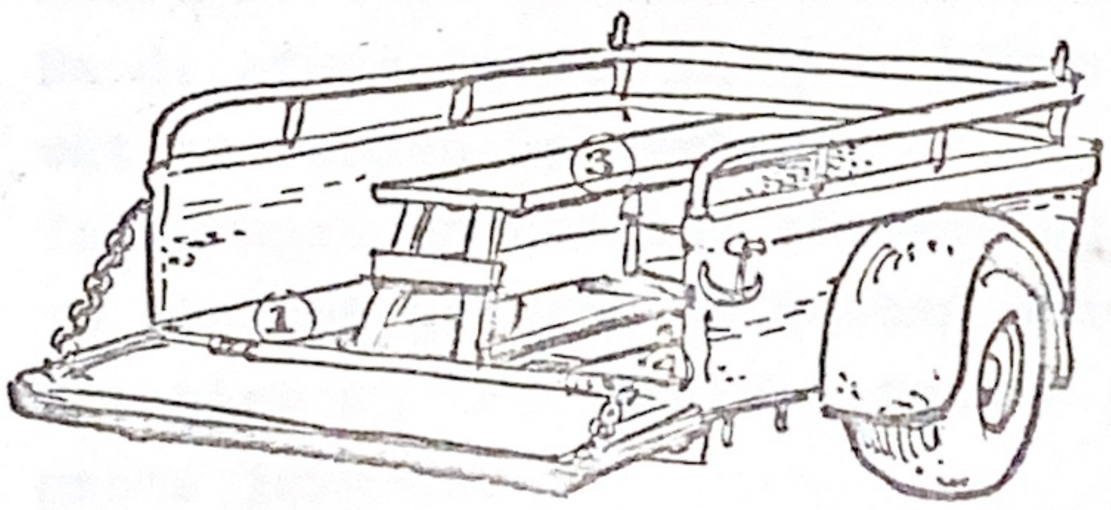
Michiel
Tom

12 JULI 1976

Met een reveille werden alle Cabanen om 08.00 uur gewekt, en al degene die later was, werd met geweld gewekt. Daarna vond de céremonie protocollaire plaats om de buik- en lachspieren soepel te houden (ons aller moeder was bang dat de tent dit tafereel niet zou kunnen weerstaan), kortom, het was een kabaal van jewelste.
Hierna kreeg men het geklieder met de wasbakken bij de openbare bron, midden in het dorpje. Zo werkte Henk nog vóór het eten als eerste een inwendige vlek weg in het bewuste daartoe speciaal uitgerustte tentje, en toen dit achter (uit) de rug was, kon ook hij zich scharen bij de memigte die reeds klaar zat aan de tafelwagen, om zich van het inwendige sterksel te voorzien.
Dit alles gebeurde rond de klok van tien.

1-4 zitplaatsen
2 deze plank wordt eruit gelicht en gebruikt als blad van de keukentafel
3 deze plank wordt omhoog getild en gestut. (zie volgende tekening)

het als eettafel ingerichte SARIS-karretje.

(Deze 2 schetsen zijn gemaakt in '71 door oud-Cabaan Jan Barten.)

Na het eten werder er plannen gesmeed omtrent het verloop van de dag: we zouden ons gaan bezighouden in de grote stad Bern. Er moest echter eerst nog even worden gekeken door Evert naar het licht van de datsun, dat niet functioneerde. Hij bekeek bedrading en zekeringen. Toen ook Martien de eindjes niet aan elkaar kon knopen, werd besloten dat Hennie en Evert naar een verderop-gelegen Toyota-garage zouden gaan. Dat gebeurde meteen, en om half twaalf kwamen ze terug, nadat in de garage een permanente kortsluiting was aangebracht in de lichtschakelaar. Ze konden we dan vertrekken naar Bern. Daar aangekomen kregen we al meteen met het aloude "parkeer-probleem" te maken. Na enige ogenblikken was ook dat probleem weer uit de wereld geholpen. Er werd afgesproken om om 16.00 u weer terug-te zijn, hier bij het station. Toen ging iedereen zijns weegs. De meesten zochten een plaatsje op om iets te-gaan drinken, want op dat moment was het nog steeds 32° C. Zo kon het gebeuren dat de meesten al snel achter de halve liters zaten bij café "ringenberg" op de Kornhausplatz. Het Cardinal-bier smaakte erg goed, ook vanwege de prijs: Zw.frs. 1,4 .' De mensen van de keuken deden in die tussentijd de nodige inkopen. Om vier uur waren de meesten terug bij de auto's toen het begon te regenen. Doch de drie grote omes... Na 15 minuten kwamen ze dan toch aan. Anton was er ook bij, hij had immers Traveller-cheques ingewisseld bij 'Bank und Finanz-Institut AG Bern'.

Nadat we weer in Meikirch waren aangekomen, gingen de jongens op hun slaapzak liggen (zodat er in de keuken niemand last van het zou krijgen). Het was jammer dat de regen doorzette, al vanaf Bern af. Daarom was het noodzakelijk-om onze maal-tijd in de (snikhete) keukentent te gebruiken. Na het heerlijke eten moesten we natuurlijk even bijkomen.

Na de afwas zouden we gaan kijken naar een niet te duur café wat we vonden in Aarberg.

Volkswagen en peugeot stonden op de markt geparkeerd,-en na 10 minuten gelopen te hebben schoten we ergens binnen.

Het bier smaakte lekker, temeer daar we kregen wat we waren: grote jongens.

Er liep daar een man rond die te veel aan Bachus geofferd had. Maar dat was niet zo erg, want het was vandaag zijn Geburtstag. Uit dank voor ons mooie gezang schonk hij ons een kist bier.

Even later kwam de juffrouw van het café vragen aan Evert of we buiten wilden gaan zingen, want-daar zat een groep mensen die ons iets aan wilden bieden. Eerst werden onze glazen gevuld uit flessen die werden aangesleept. Een kratje kwam midden in de kring te staan, en van nu af kreeg Evert de opener. Onder leiding van Evert werd op het terras wat gezongen. Daarna speechte een der (deftige) heren aan een tafel, Evert ook, en na 10 minuten werd weer naar binnen gegaan. Het was het plaatselijke gemeentebestuur dat ons iets te drinken had aangeboden, omdat wij Hollanders ook de Duitstalige muziek gehanteerd hadden in Zwitserland (Das Klinget, Sängertag, So ein Tag etc.).

Om half twaalf sloot de zaak zijn deuren, terwijl we nog een krat met flessen bier (die we-links en rechts geschonken hadden gekregen) hadden staan. Evert sprak af dat we ze mee zouden nemen, en te zijner tijd zouden retourneren. Zo keerden we huiswaarts, en tijdens onze rit merkten we dat het ook in de Suisse mistig kan zijn.

Zo begonnen we even later aan een welverdiende nachtrust.

Kilometers: p. 51, d. 26, vw. 51

Hans M.
Freddy

13 JULI 1976

Ons verslag vangt aan om half negen, toen wij wakker werden. We waren allemaal nog wat suf van de vorige avond, maar na enkele minuten kwam er toch een pittige-discussie tot stand omtrent de dagindeling van dedtien juli. Even later braken de ochtendgevechten los, waarbij er ook een nieuw spel werd uitgevonden: luchtbedjehooghouden.
Om tien over half tien gingen we eten en daarna wéér vechten. Henry en Laurens wasten de zaak af. Toen ontstond er helemaal een slagveld. Evert trad aan om de stoeiende mensen uit elkaar te halen, en de rest-van de morgen werd doorgebracht met wandelen. Dit was om 10.25 u. Anderen bleven op het kampterrein. Zoals afgesproken aten we rond een uur, en na dit lekkere eten stelde Evert voor om naar Interlaken te gaan. Dit voorstel werd met algemene goedkeuring aanvaard.

Het duurde niet lang of we zaten met de drie auto's op de grote Autobahn. Van hieruit zagen we voor het eerst duidelijk de hoge Alpentoppen met.hun eeuwige sneeuw. Martien vond het 't beste om nu te tanken, en dat gebeurde dan ook. Die-eeuwige sneeuw bleek te liggen op de 4400 meter hoge Jungfrau. Even later zagen we helemaal niets meer: een 1,2 km. lange tunnel schoof boven ons hoofd voorbij en langs ons heen. Hierna verscheen ons een prachtig panorama met de Thünersee, met zijn visdrogerijen en touristische dorpjes. We probeerden de omtrek van het meer te schatten, en kwamen al gauw aan ongeveer 100 km.
Om 14.50 u kwamen we aan in de drukke stad Interlaken. We hadden nu vanaf Meikirch 70 km. gereden. Het meerendeel der touristen bleek van Nederlandse komaf te zijn. Hier ging iedereen van ons zijn eigen weg: panorama's kijken, foto's maken, iets-drinken en boodschappen doen. Ook werd er een krant gekocht. Trudy en Evert hadden het goed bekeken, zij maakten een prachtige klimreis met een bergtrein.
Jammergenoeg was het al snel 17.00 uur, zodat iedereen weer present-moest zijn bij de auto's, die ons weer naar huis zouden brengen. Op verzoek stopten we aan de kade van de Thunersee om enkele foto's te maken. Verder ging de reis langs dezelfde route als enkele uren geleden.

Wel is vermeldenswaardig dat Evert met het busje bijna een kat doodreed, toen deze plotseling de weg overstak.
Om half zeven reden de wagens weer het kampterrein op. En na wat te hebben gevoetbald op het schoolterreintje van het nabijgelegen schoolgebouw,-hoorden we om kwart voor acht het eetsignaal van de trompet. Dus, snel terug, handen wassen en eten in de aanhangwagen.
Gezien het eten weer voortreffelijk was, werd er gezongen dat de keukenstaf nog lang mocht leven, ingezet door Martien.
Gedurende de avond bleven we op ons honk, en dronken een glaasje van hetgeen gisterenavond nog was overgebleven uit Aarberg.
Er werden daarbij allerlei moppen verteld, raadsels opgegeven en zo werd het als nel half twaalf; tijd om naar bed te gaan.
Deze avond zal iedereen nog lang heugen, temeer daar er nogal wat gestoeid werd. Er werden zoveel streken uitgehaald, dat het té ver zou voeren ze hier allemaal te vermelden. Tóch wil ik er enkelen noemen:

- de spullen van Tom bleken weg te zijn
- Anton vond spliterwten in zijn slaapzak
- diverse pyama's waren dichtgestikt
- Henry's slaapzak zat vol appels, zijn schoenen vastgeknoopt aan het stretch-bed van Martien.

Henry was dan ook de eerste die revanche wilde nemen, en smeet dan ook prompt enkele jongens uit de tent. Inmiddels was het al 01.00 u geworden. Nu kwam Evert vertellen dat het afgelopen moest zijn, omdat niet iedereen tegen deze grappen kon (!).
Even later, toen iedereen weer rustig lag (ook Martien), zij hij er nog iets van, en dan was er een diepe rust die van iedereen meester werd.-Het was alles bij elkaar een leuke dag geweest.
Km. p. 148, d. 166, vw. 150

Henk
Anton

14 JULI 1976

Om tien over zeven deze vijfde dag werden we met het harde geroep van Martien wakker gemaakt, om ons voor te bereiden op de grote tocht naar de bergen. Iedereen stond dan ook vrij snel op en zelfs het wassen verliep zonder strubbelingen. - Voor het dagelijks eten werd nu gezorgd door Trudy en Anton. Dat pntbijt kon dan ook om 09.00 u beginnen. Iedereen was op tijd, behalve Martien, die zo hoognodig in slaapoverall nog kennis moest gaan maken met de man van de fietsenwinkel,-die hem al vaker had aangehouden toen Martien geen tijd had.... Ook het snijden van het brood leverde enige problemen op, er kwam zelfs een zaag aan te pas. Maar na 25 minuten was dan ook iedereen verzadigd, zodat afwassers-Paul de V. en Henk aan hun vermoeiende dagtaak konden beginnem. Zo kon de rest van de aanwezigen zich gaan klaarmaken om de grote reis te beginnen. Martien gaf ook nog even de beginselen van het rijden in de (hoge) bergen-weg aan Hennie, en ook Ewert mocht nog eventjes meeprofiteren.

Om 10 uur stapte dan ook iedereen in de automobielen en was het wachten nog slechts op de chauffeurs. Ondanks die grote reis duurde het nog precies 5 minuten voordat de chauffeurs er eindelijk aankwamen, en we konden vertrekken!

Het weer van 10.00 uur: zonnig, licht bewolkt, temperaturen van-om en nabij de 25 graden en een zwakke wind uit alle richtingen.

Na een kwartier gereden te hebben passeerden we de Zwitserse hoofdstad Bern.

Om 10.25 uur precies bereikte de teller van de peugeot het magische getal van 7 (heilige getal) x 11 (gekke getal) x 13 (ongeluksgetal) = 1001. (n.b. fl. 60,06!)

Daarna volgde-de etappeplaatsen elkaar snel op: Thun 10.47 u; Interlaken 11.03 u en Brienz (water, water) om 11.25 u.

Vlak voor de beklimming stopten we nog eventjes om chauffeurs en passagierszowel geestelijk als lichamelijk voor te bereiden op de 'tocht van hun leven'. Om acht over twaalf was het grote moment dan eindelijk aangebroken: de Caba en hun aanhang gaan beginnen aan de beklimming van de mooiste Pass van de Suisse: misschien wel de mooiste van heel Europa: "De Sustenpass", 2262 m.

Die beklimming verliep niet zonder veel moeite, en nadat we de eerste tientallen meters waren gestegen was de afstand tussen onze wagens onderling behoorlijk gestegen. Maar terwijl de chauffeurs veel moeite hadden met het schakelen, bewonderden de passagiers het prachtige en indrukwekkende en eindeloos grote landschap dat even voorbij het plaatsje Gadmen steeds meer begon te lijken op de Grand Canyon, die velen maar al te goed kennen van de vele western-films op t.v. en in de bioscoop.

Om klokslag twaalf uur waren de Cabanen de hoogte van1200 meter al gepasseerd. Dat is ruim 4 maal zo hoog als de Vaalserberg en ruim 500 mtr. hoger als ons vertrekpunt Meikirch. -

Maar we moesten nog altijd meer dan een kilometer de hoogte in. Het begon er echter op te lijken dat we daar voorlopig niet aan zouden komen, want al gauw kwamen we achter een autobus te zitten (natuurlijk weer een Belgische), en met een snelheid van ongeveer 15 km. gingen we stapje voor stapje de hoogte in. Pas na 25 minuten kon Martien de ellende niet meer aanzien, en passeerde hij 'den bels', tot groot genoegen van zijn inzittenden. De datsun en het busje deden daar iets langer over, maar, zij hadden dan ook geen automatische versnellingsbak. Rond half één was de colonne dan weer compleet. Om 12 uur, 36 minuten en 45 seconden brak voor velen het grote ogenblik aan dat ze voor het eerst, hartje zomer, sneeuw binnen handbereik konden aanschouwen (1 m^2).

Maar, er zou nog meer komen. Want toen we na een beklimming van 28 kilometer en 20 tunnels om 12.39 u eindelijk de Sustenpass, bereikten, stokte onze adem even bij het zien van de sneeuwmassa's op 2262 meter. Maar die verwondering sloeg zo om in enthousiasme en binnen de kortste keren vlogen de sneeuwballen in het rond.

Natuurlijk werd er op deze hoogte ook geklommen, en Paul, Paul, Hans, de B, Anton en Henk waagden zich zelfs bijzonder ver uit de wandelroute en terwijl de rest zich te goed deed aan boterhammen (mét leverpastei), bedwongen de helden twee nog - nooit eerder beklommen bergtoppen: "De Ceba", en "De H. Happ". Uiteraard volgden de ontdekkingsreizigers niet de gewone paden, maar was een daling of stijging pas echt iets waard als ze op z'n minst hun nek konden breken.

Na drie kwartieren keerden ook zij vermoeid en hongerig terug. Natuurlijk bracht Evert "Hertog Jan" ten gehore op zijn trompet, en zelfs een jongetje uit Groningen herkende deze melodie als die van "Jan de Hertog", pas geleerd op de school.
Na brood genuttigd te hebben ging iedereen weer zijn eigen weg, en de overgrote meerderheid begaf zich naar de souvenierstal-letjes en het restaurant, en enkele waaghalzen zelfs nog weer de berg op. Zo werd om half drie de terugreis weer aanvaard.
De tocht naar de Sustenpass zou niet volledig zijn geweest zonder een bezoek aan de "Aareschlucht", bij Meiringen. Dit is de loop van het riviertje de Aare, die door de eeuwen heen een enorme kloof in de rotsen heeft geschuurd, en waar op onbegrijpelijke wijze een wandelballustrade is aangelegd langs deze route.
Hier nu gingen we een kijkje nemen. Een echte Zwitser stond er te blazen op een Alpenhoorn, en Evert zou Evert niet zijn als hij het ook niet eens mocht proberen. En zo klonk de melodie "Hertog Jan" op woensdag 14 juli door de Aareschlucht. Applaus voor Evert. En natuurlijk zou de Caba de Caba niet zijn als ze niet na die tocht een pilsje zouden gaan pakken in café-restaurant "De Aaresdhlucht". En hier gebeurde het achtste wereldwonder: DE MIERS LUSTE 'ZIJN BIER NIET!! , voor het eerst in zijn zeventienjarig bestaan. Overigens vond de rest van de jongens het bier verrukkelijk, en het werd gedronken op gezondheid van onze vroegere keukenstaf: Fam. Van de Langenberg-Cortenbach.
Daarna werd de tocht weer terug aanvaard en om 10 voor half zes stapten we weer in de auto's en reden we weer richting Meikirch. Onderweg moest nog even worden gestopt i.v.m. de maaltijd. In Interlaken werd nog getankt.

Ondanks het feit dat er al eten was gehaald, bleek het nog niet genoeg te zijn voor 19 personen. Aangezien "das Geschäft" gesloten was, gebeurde het bijhalen door in Meikirch via de Tea-room naar de winkelier te gaan. Om negen uur kon het late diner dan eindelijk aanvangen. De menu-kaart zag er als volgt uit:

- potage du poulles
- raviolis
- yoghurt pure

Meer dan een half uur hadden we nodig voor deze drie gangen, en na de Maaltijd kwam Frau Muster nog 'kirschen' brengen, 'für der Sekretar, seine Frau und die Kochen'.
Daarna ensceneerden we (volgens Evert) het Laatste Avondmaal, met 'den Driek' als Jezus en 'de Miers" als Judas. Enkele kwajongens doken uiteraard weer in de tent en gingen er liggen vervelen met Johan voorop.
Als dagbesluitt tenslotte was er nog een avondwandeling gepland, die om kwart voor tien aanving. We gingen richting bos, en Tom ging voorop!! Deze was vandaag zeer goed in de stemming om mirakels te verrichten. Na drie kwartiers kwamen we in het dorp terug.
Na een poosje te hebben gerust bij de bron weer midden in het dorp, waagden we het om in onze vakantiekledij iets te gaan drinken in de Tea-room op dit late uur. Iedereen kwam tot de ontchoogelende ontdekking dat er wel bier verkrijgbaar was, maar, alleen zonder alcohol. Dan dat toch maar geprobeerd, Martien een ijsje, en om half twaalf begaven we ons eindelijk weer in de kamprichting en zonder al te veel problemen lagen we om vijf voor twaalf in bed. Iedereen in de tent had veel trek in eten. Na veel gezeur stond Evert om 01.00 uur op (op verzoek) en haalde in de keukentent een stuk worst, broodmes en broodplank, om daarmee de Caba-magen te vullen. Na dit tussendoortje viel iedereen in slaap.
Kilometers: p. 269, d. 285, vw. 271

Tommy
Paul de V.

15 JULI 1976

Toen de welverdiende nachtrust voorbij was, stonden we om vijf over half negen op om ons te gaan wassen. Tijdens dit festijn kregen de haardossen ook een goede beurt. Toen de laatsen om kwart voor negen terug kwamen, werden de voorbereidingen getroffen voor het ontbijt dat om tien voor tien door Evert met zijn trompet werd aangekondigd. Dit ontbijt werd grotendeeld door de Cabanen zelf verzorgd. De afwas werd dit keer en verder de gehele dag verzorgd door Hans de Br. en Tom, zij het met enig bezwaar van laatstgenoemde. Voor de middag gingen Martien, Trudy, Evert in het bijzijn van onze penningmeester winkelen in Aarberg. De temperaturen lagen erg hoog. Tóch waagden enkelen het om te gaan voetballen. Anderen zetelden zich op het terras van de Tea-Room en verorberden daar een coupe ijs.
De voetballers lieten het er ook niet bij zitten, en ook zij kwamen verfrissingen zoeken op het terras. Toen de Cabanen tegen kwart voor een terug kwamen, zat Johan in de kersenboom om kersen voor ons te plukken, bedoeld als toetje na de warme maaltijd. Tegelijkertijd kwamen de boodschappenmensen terug.
Negentien koteletten waren erbij...
Vanwege de temperaturen werd besloten vanmiddag naar een zwembad te gaan in Aarberg. Bovendien werd nu het voorstel geopperd nu niet de warme maaltijd te gebruiken, immers de meesten hadden zich te goed gedaan aan het ijs, én, zwemmen met een volle maag zou niet bevorderlijk zijn voor de zwemprestaties. Zij die tóch trek ahdden in eten, werd een boterham aangeboden. Voordat we ons naar het zwembad begaven, hebben we nog een erg lollig half uurtje gehad door herhinneringen op te halen van het televisieprogramma "Poets". Martien en Evert spanden de wagens in. We vertrokken. Onderweg kwamen we nog door een Altersheim, een dorpje speciaal voor bejaarden, Freinisberg genaamd.
Aangekomen bij het zwembad kwam al meteen de eerste tegenslag. "Badamütze obligatorisch", verplicht tot het dragen van badmutsen. Nog geen twee minuten later kwam de tweede teleurstelling: die badmutsen moesten gekocht worden. Evert echter hielp ons uit de brand en zorgde ervoor dat we de mutsen konden huren.
Enfin, het water was volgens ons géén 21° C., al stond dat wel aangegeven. Met deze bewering kon iedereen van ons een flesje bier verdienen, indien we konden aantonen (aldus de badmeester),

dat dat niet zo was. Natuurlijk vertikte de badmeester het toen om voor ons een thermometer te halen.
Gedurende de grootste helft van de middag hebben we ons vermaakt door steeds een Zwitsers meisje te achtervolgen en in het water te gooien. Hierop kwam echter een negatief kommentaar van Trudy, want zij was de emige van de staf. Enkelen waren dus nog thuis, en anderem dede boodschappen in Aarberg: Martien, Evert, Nol en Anton. Ook waren zij nog in een kerkje geweest en hadden daar nog gezongen uit een psalmenboek: "Nun lob mein Seel den Herren".
Maar, we moesten weer terug naar Meikirch, en reden door Baggwill, Seedorf en Frienisberg. Om 17.45 u kwamen we weer in Meikirch aan.
En om precies zes uur bad Evert voor, alvorens aan te vangen met het eten. Na deze maaltijd, die een uur had geduurd, en heerlijk lekker was geweest, werden er plannen gemaakt voor een watergevecht tussen Michiel en Tom. Evert, Martien en Joop gingen een avondwandeling maken. Bij het watergevecht was Michiel de eerste die kletsnat werd. Later in het gevecht werd ook Tom helemaal nat. Johan vond het zo fascinerend dat hij ook een bak nam en een gedeelte van het publiek nat gooide. Toen ook Trudy en Hennie om kwart voor negen gingen wandelen, bracht Paul de V. en zak met vuilnis naar de boerderij. Even later kwam hij terug met de mededeling dat Mevr. Muster met haar gezin deze avond een glaasje met ons zou komen drinken. Er was toen niemand van de staf aanwezig. Zo kwam het dat de gehele staf, evenals Martien en Evert verbaasd toe stonden te kijken toen ze terug kwamen, want de familie had zelf wijn gekocht en meegebracht, limonade, koekjes en Zwitserse lampionnen hingen al met brandende kaarsen in de boom naast de keukentent. Enkelen echter meenden een teleurstelling te moeten verwerken: er werd deze avond geen bier geschonken. Toch werd het een bijzonder gezellig "wijnfeest".

De koekjes die Frau Muster zelf had gebakken waren overheerlijk, er was keuze tussen rode en witte wijn, en ook de eigengemaakte appelsap ging er goed in. In de loop van de avond kwam ook Herr Muster bij het gezelschap zitten. Hij kwam terug uit de stad want moest vandaag en gisteren hagelschade gaan opnemen voor een of andere verzekerimgsmaatschappij.

Toen deze gezellige avond tegen de klok van middernacht op een einde liep, was het aan sommige Cabanen te zien dat de tijd niet meer te vroeg was.

Alles was lekker geweest, de jongens hadden gezellig gebabbeld met de kinderen van de familie, en weer werd er toegeleefd naar een welverdiende nachtrust.

Km. p. 22, d. O, vw. 45.

Evert
Trudy

16 JULI 1976

Vandaag zouden we de dag op een rustig putje doorbrengen. Daarom werd pas om half elf begonnen met het wassen, nadat iedereen uit zijn emmer was gekropen. Iedereen deed rustig aan, het was immers nog steeds vakantie. Na het ontbijt werd een en ander nog op orde gebracht. Trudy en Evert gingen naar de boerderij van Fam Muster, want zij waren de avond tevoren uitgenodigd om 'der Bauernhof' te komen bezichtigen. Dat gebeurde dan om elf uur. Dit werd ervaren als iets zéér interessants, alleen al het feit dat alles in zo'n boerderij zo groot is, én allemaal van hout. Ook de manier waarop in de winterdag alles wordt verwarmd, hoe er met hout gemanipuleerd wordt, was een erg interessant gezicht. Er werd in de huiskamer meteen iets fris met alcohol geserveerd, nootjes kwamen op tafel, en het goede servies werd uit de kast gehaald, geschilderd door iemand uit het dorp.
Na daar nog enkele papieren te hebben gelezen omtrent de bouw, verkoop en verbouw van de boerderij, uit 1867, gingen ze weer terug naar de tenten. Evert maakte nu een begin met het natekenen van de voorgevel van de boerderij, maar alsnel werd hij geroepen, om te komen kijken naar het watergevecht met Trudy, Henk, Tom, Johan, Joop en nog anderen. Dit alles vanwege de warme zon. Tegen half twee werd al gauw besloten om dit watergevecht voort te zetten in het zwembad in Aarberg. Joop en Hennie bleven liever thuis. Zo ook Martien, Anton en Nol. Er bleven er nog 14 over, wel, dan maar allemaal in de bus.... Zo gebeurde het dat de grootste kleedpartijen ontstonden, en de bus voorreed. Tot in de kleinste hoeken zat de bus vol, met als gevolg dat er tijdens de rit toch wel een keer moest worden geschakeld naar de laagste versnelling. Bij het zwembad aangekomen werd er eerst een plaatsje gezocht en na dat gevonden te hebben werd de bus weer zo'n slordige negenhonderd kilo's lichter. De juffrouw aan de kassa herkende "die Holländer" meteen. Ze vroeg aan Evert of de jongens iets rustiger wilden zijn dan de dag tevoren, want de mensen in Aarberg zijn zo rustig.

Na overeen te zijn gekomen dat 7 badmutsen zouden worden geleend en 7 gekocht à Zw. frs. 2,50, rende iedereen richting waterkant, nadat ook de entree nog werd betaald voor hen.

XXXXI
Schwimmbad
Aarberg

Opvallend was, dat het zo bijzonder zuiver was op de grote grasvelden van het zwembad, niet een stukje papier, peukje of flesje was er te vinden.

0.008.40 E+

0.008.40 T 9565 16JUL76

Het was dan ook verboden voor (Zwitserse) studenten om er te roken. Ook mocht er geen eten en drinken van thuis worden meegebracht, en fotograferen was alleen dan toegestaan als er toestemming voor werd gevraagd aan hen die op de gevoelige plaat zouden worden vastgelegd. Daar zouden wij in Nederland nog veel van kunnen leren! Zo had ook elke badgast een eigen asbak en badmuts.

Iedereen vermaakte zich goed in het water. Het Zwitserse meisje van gisteren kwam nog wel enkele malen lang, maar daar werd verder geen aandacht meer aam geschonken. Het was een leuk gezicht, iedereen te zien met een muts op. De zestig rappen waren zeker niet te veel geweest, toen iedereen om vijf uur weer aanstalte moest gaan maken om huiswaarts te keren. Zeven mutsen werden weer ingeleverd, en snel werd er weer in de bus gestapt. Joop en Hennie hadden het eten al bijna klaar bij aankomst in Meikirch. Ook aan het thuisfront had iedereen zich goed vermaakt.

Onder het avond-eten stelde Henry voor om vanavond naar Bern te gaan. Hij wilde immers 'Bern bij nacht'. Na wat nadere uitleg van zijn kant gebeurde dat ook. Iedereen was inmiddels fris en netjes gekleed, (een genot om te zien), en de drie auto's reden voor om iedereen er heen te brengen. Kalm, vergezeld van een fris avondbriesje, werd er naar Bern gereden, met het busje voorop. Regelrecht werd naar een overdekte parkeergarage gereden in het centrum van de hoofdstad. Daarbinnen was het erg benauwd. Er werd afgesproken om deze avond allemaal bij elkaar te blijven. Na enkele straten te hebben ingeslagen kwamen we op de markt. Daar stonden enkele musici (muzikanten) met viool, gitaar etc., hun best te doen om de mensen op de overvolle terras-

jes te vermaken. Ook zat er nog een stel op de stoeprand, met een open gitaarkoffer voor zich. Toen bleek al gauw dat bij elkaar blijven een onhaalbare kaart zou worden. Er werd dan ook maar snel besloten om elf uur weer hier te zijn op de markt. Dientengevolge haakte de ene na de andere groep van de grote groep af.
Er werd onder andere naar de grote kerk van de stad gegaan, die sterk verlicht overal bovenuit stak. Jammergenoeg was het niet mogelijk om in de avonduren de toren te beklimmen. Naast de kerk was een park waar werd ingelopen. Het was er vrij donker. Er stonden diverse banken in het park, en toen bleek dat we wel helemaal verkeerd zaten, dames gehuld in pikante kledij lagen op de diverse banken te wachten op klanten. Snel werd er rechtsomkeer gemaakt zonder er woorden over vuil te maken. Nog geen minuut later stopte voor diezelfde ingang een auto met 2 agenten en een herdershond. Zo gingen zij het park in. Opvallend was, hoe snel al die mensen uit het park kwamen. De een zag er nog slordiger en viezer uit als de ander. Enkele Cabanen stelden vast dat die herdershond een hasj-hond moest zijn, want de hond begon meteen te snuffelen, 'en al dat tuig komt snel naar buiten!'.
Nog steeds waren de temperaturen tropisch. Zo werd er nog even door de stad gewandeld, een glaasje bier gedronken. Martien dronk in een restaurant aan de markt ook iets, en hij weet zelfs nu nog niet wat het was. Zo was het al weer snel elf uur, en zodoende werd het weer tijd voor vertrek.

Deze dag, die voor onze penningmeester Zw. frs. 123,5 had gekost, was wederom prettig verlopen.
Km. p. 38, d. 38, vw. 57

17 JULI 1976

Kasse Nr.3

Om kwart over zeven, deze op een na laatste dag in Meikirch, stond de Familie Van de Vis al op om de groene tent te ontruimen. Het leek wel boeldag. De bruine tent was toen nog in diepe rust. Zo gebeurde het dat Joop alvast begon met het maken van de thee. Ursula en Adriane Muster kwamen om kwart voor negen de post brengen: groeten uit Boxtel voor Michiel. De eerste slaperige Caba-gezichten kwamen om negen uur uit de tent gestoken met dikke ogen en slaperige benen. Na de dagelijkse charge werden plannen gemaakt voor het doen van de boodschappen: in Bern. Nol en Freddy ontfermden zich over de afwas. Om elf uur werd er weer met de bus voorgereden, en Trudy, Evert, Nol, Hans, Anton en fam.v.d.Vis stapten in. In de stad aangekomen was er een gezellige drukte, want het was marktdag. Anton en Evert zouden naar de Nationale Bank gaan om was cheques te wisselen, doch deze was juist daarvoor niet bestemd. Toen gezocht naar een andere, en het was zaterdag, bijna allemaal gesloten. Juist even voor twaalven vonden ze er een, en weer werden er wat Zwitserse francs ingeslagen. Henk en Nol sjauwden met een leeg bierkratje uit Meikirch, dat in Bern ingewisseld moest worden. Even over twaalven kwamen de keukenmensen beladen met builen, zakken en tassen aan op de afgesproken poaats: voor het parlementsgebouw van dit mooie maar dure land. (zie hiernaast).

Terug op het kamp werd er assistentie verleend bij het uitladen van de bus, en in de verte werd er een bliksemflits gesignaleerd. Dat beloofde een onweer, en ja hoor, Trudy had de grootste lol toen het water met bakken uit de Zwitserse hemel viel. Zodoende kwam Ursula, gehuld in grote jas, kwam zeggen, dat we gerust in het Stöckli mochten gaan als het zou aanhouden met de regen. Meteen werd toen afgesproken dat we deze avond ons bezig zouden houden in dat huisje, en we zouden dat Fam. Muster erkentelijk zijn als ook zij daarbij aanwezig zouden zijn, zónder dat ze iets mee brachten van wijn o.i.d.. Met die boodschap ging Ursula weer terug.
De jongens lagen op dat moment allemaal in de tent. Zij repeteerden het Zwitserse Volkslied, dat gekocht was in Bern, en dat dan vanavond tesamen met het Wilhelmus voor onze gasten ten gehore zou worden gebracht. Het repeteren verliep niet zo erg soepel, vooral voor wat betreft het Wilhelmus.... Plots werd er geroepen: "Het gas is op!!!". Dat zou een groot probleem kunnen worden. Zou er ooit gas te verkrijgen zijn in dit land, van hetzelfde soort, merk en aansluiting? Evert trok de groene laarzen weer aan, koppelde de lege fles af, en na een half uur kwam hij terug met Shell-gas, het goede merk. Alleen de aansluiting was niet hetzelfde, doch in het kamparsenaal zat een reservekoppeling, die wél op die nieuwe fles paste. Zo was dat ondanks de zaterdagavond, tóch nog goed afgelopen. Zo stonden Trudy en Hennie al weer gauw boven de dampende en stomende pannen met lekker eten. Om half zes was het diner klaar, en vanwege de regen werd er wederom gegeten in de warme keukentent. Drie jongens gingen toch maar naar de bruine tent om er te eten, in verband met de té krappe plaatsen. Na het voortreffelijke eten werd er weer verder gegaan met de repetitie in de tent. Om half acht werd de koffie gezet, en iedereen maakte zich klaar voor de gezellige avond met de gastfamilie. Daar zat iedereen dan om half negen, en de regen was gestopt.
Enkele jongens hadden Berner koeken gekocht, die ook lekker smaakten bij de Hollandse koffie. Frau Muster kende die koeken, en ze vertelde dat die in Meikirch alleen tijdens de Kerstdagen werden gegeten.
De muren van het vertrek werden versierd met Zwitserse vlaggetjes, om het geheel een gezelliger cachet te geven.

Toen brak het grote moment aan waarop de twee volkliederen gezongen werden, staandebeens. Iedereen bracht het er goed af, en onder luis handgeklap van onze gasten ging iedereen weer zitten.
De wijn en het bier kwamen in de glazen te staan ten teken van een goed geslaagd kamp dat we achter de rug hadden. Er werd nog gezellig gezongen, Katootje werd nog ten tonele gebracht voor het open raam, tot groot genoegen van iedereen.

Toen kreeg Henk als voorzitter het woord, en wendde zich in het Zwitsers tot de familie Muster. Hij bedankte alle familie-leden voor de enorme gastvrije ontvangst in Meikirch. Het was in één woord uitmuntend. Daarom bood hij enkele geschenken aan: een grote bak met bloemen, een paar Boxtelse klompen, door Joop opgesdhilderd met "Caba-Holland-juli 1976" en de Nederlandse driekleur als lint. Toen werd er getoast op de Familie Muster. Daarna werd er wat gerommeld, en waarachtig, ook Frau Muster had enige geschenken!
Voor Joop en Hennie een leuke plant, voor de Caba een dik boek, genaamd "Unsere Viertausender", met prachtige foto's van de hoogste bergtoppen van Zwitserland. Voor Trudy en Evert bracht ze een prachtige koeienklok mee, een gebruikte, al vele jaren oud, de kleinste uit een serie, en tevens erfstuk van haar grootouders. Allen waren onder de indruk. Ook werd een pak koffie aan Hennie overhandigd. Nog geen twee tellen later kwamen de kinderen van de familie binnen met manden en schalen met het heerlijkste zelfgemaakte ijs, coupes en lepels. Op deze wijze wilde ook de familie Muster de Caba hartstikke bedanken voor de fijne dagen die zij met ons gehad hadden. Natuurlijk waren toen de genoegens wederzijds, en op een broederlijke manier werd er door het internationale gezelschap genoten van het heerlijke ijs. Zo'n overweldigende traktatie was het einde van alles wat we verwacht hadden. Niemand had dit kunnen dromen.
Tot slot dankte Martien iedereen nogmaals, en werd alles weer terug gebracht naar de boerderij, met stallampen, die ook op de tafels hadden gestaan om de rook te verdrijven. Tegen twaalf uur lag iedereen dan ook weer in diepe rust.

Km: p. 0, d. 0, vw. 35.

Nol
Martien

18 JULI 1976

Deze laatste volledige dag in Meikirch werd ook rustig ingezet. Als gewoonlijk waren Martien en Nol als eersten uit de veren, gevolgd door de grote massa. Rond half tien kreeg Paul de K. de titel mee als "hübsches Mädchen", omdat de avond tevoren Frau Muster had gevraagd aan Evert wie toch dat meisje was met die blonde haren en dat fijne gezichtje. Ze had haar immers nog niet eerder gezien. En ze wees op Paul.

Het onderwerp van gesprek werd toen de Olympische Spelen die vandaag zouden beginnen in Montreal. Er werd gesproken over Bob Beamon, Marc Spitz en de salto-versprong. Tegen tienen zette Tom de bandrecorder aan met muziek over de werkende jeugd van Bots. Iedereen moest stil zijn, anders kon hij de tekst ervan niet verstaan. Bij wijze van hoge uitzondering sliepen Evert en Freddy nog. Maar ook Fred werd tegen tien uur wakker, en om kwart over tien kwam Trudy in de tent, en zo werd ook Evert gewekt. Om tien voor half elf werd er opgestaan (officieel) en gingen de meesten zich snel wassen. Het was immers zondag, de Meikirchse winkel zou nu geopend zijn van 10 tot 11 uur. Velen meenden wat munten te moeten spenderen in die winkel. Er werd dan ook pas om elf uur ontbeten.
Wat zullen we doen, was weer de vraag. Feit was, dat we gingen varen, maar hoe, waar en wanneer was nog niet duidelijk.
Anton deelde mee, dat het wel zou kunnen indien iedereen nog minstens twintig francs had. Eenstemmig knikte iedereen bevestigend. Besloten werd om naar Thun te gaan, daar met de boot naar Interlaken en retour. Allen waren meteen akkoord. Iedereen kreeg wat gelegenheid zijn "boeltje" wat op te ruimen. Henry en Laurens wasten af en werden vergezeld door Henk, Michiel en Nol, die wat puzzelden aan de tafel.

Om 12.19 u werd er vertrokken naar Thun. Om half een zaten we al in Bern. Om kwart voor een stopte Martien bij een pompstation om een fotorolletje te kopen. Ook Paul de K., wiens fotorolletje was blijven steken in het toestel, zocht een filmpje. Om tien vóór een arriveerden we in Thun, kochten tickets en om half twee vertrokken we met de "Beatus".

We werden vergezeld door verschillebde vogels en Eichhof-Bier. Mooie panorama's schoven langs ons voorbij. Er werd fijn gezongen, tot genot van de andere passagiers aan dek. Ook vierde het couplet "En de Giel, die is debiel, alleluia" vierde hoogtij. Enkele havens werden aangedaan. Mensen stapten in en uit. Het was een mooi vergezicht, zo'n strak water, en zo wijd. Sommigen gebruikte een maaltijd in het scheepsrestaurant. Tot tien voor half vier zaten we gewoon te genieten, en kwamen we op onze eindplaats Interlaken aan. Allen lieten zich ontschepen. Voor de tweede keer waren we nu in Interlaken. De tijd werd geboden om rond te neuzen, de laatste souveniers te kopen of iets dergelijks. Om half vijf koersten we weer richting Thun. Ook de terugreis verliep spoedig, weliswaar met de "Blümlisalp". Maar, angstig hielden we de lucht in de gaten, donkere koppen verschenen aan de hemel. Om half zeven arriveerden we in Thun, maar de lucht werd hoe langer hoe angstaanjagender. Onderweg naar Meikirch werd voorgesteld de tenten alvast af te breken, zodat ze de volgende dag tenminste droog meekonden naar Frankrijk. We zouden dan in het Stöckli kunnen slapen. Alleen was nu nog de vraag: zouden we vóór de regen nog thuis kunnen komen om alles af te breken?

Nou, het bleek juist te zijn, om 19,20 u kwamen we thuis, en Hennie en Joop stonden ons al op te wachten, en hadden de was al afgehaald. Om 19.26 u lag de grote bruine tent al plat!!!. Hij werd opgerold en in de bus gelegd. Ook de w.c.-tent ging eraan, en toen begon de regen zich meester te maken van onze vakantiepret. Met donderslagen, bliksemslagen en lawaai kwamen de pijpestelen omlaag. Er werd nu gegeten in de keukentent, en de schemering viel pas. Na het eten wilden de meesten nog naar Aarberg, maar Martien raadde dit idee af, vanwege de gevaarlijkheidfactor, verbonden aan het rijden in de bergen tijdens onweer. Dan maar in de keukentent gebleven en het nog resterende bier en frisdranken opgemaakt. Martien ging maar naar bed (negen uur), evenals Joop, Johan en Hennie. Tegen elven kwam de kostganger van Fam. Muster bij ons in de tent, hij kwam juist van huis af, en Fam. Muster was weg.

Tegen half twaalf ging iedereen naar het Stöckli, waar de bedden al klaar lagen, vanaf het moment dat de bruine tent was afgebroken.

Resumerend moet geschreven worden dat ook deze laatste dag u)
in Zwitserland goed was doorgebracht.

Km: p. 90, d. 0, vw. 90

Hans de B.
Henry

19 JULI 1976

Negentien juli was de dag dat we aan onze terugreis moesten gaan beginnen. De nacht hadden we dus doorgebracht in het kleine huisje achter de boerderij, en tussen half acht en acht uur kwamen alle Cabanen daaruit te voorschijn. Er moest toen meteen begonnen worden met het opruimen van de eigen spullen en het afbreken van de tenten die nog overeind stonden. Dit alles verliep niet zo snel als gepland was, en zo werd het half twaalf voordat we gepakt en gezakt voor het huist van de familie stonden. Er wörden nog een aantal foto's gemaakt, gezongen en gespeecht. Dit alles mét de Zwitserse vlag. Tenslotte vroeg Martien nog het recept van de lekkere ijstraktatie van zaterdagavond.
Om tien over twaalf vertrokken we onder luid getoeter uit Meikirch in de richting van Sindelsber in Frankrijk, waar de nacht zou worden doorgebracht.

In Baggwill werd getankt, verder ging de snelle reis door de Zwitserse Jura, Biel, Tauannes (13.14 u) en Delémont (13.42 u) Het weer was somber, wolken, en af en toe zon. De jongens werden loom, en het was dan ook geen wonder dat alleen in de bus Evert en Trudy wakker bleven als de twee voerlui, en de rest sliep, al knikkebollend en snurkend.
In Laufen werd de kookstaf nog de gelegenheid gegeven om eten te bereiden en wat boodschappen te doen. Rond half drie werd er weer aangereden. Via Aesch kwamen we om drie uur in Basel aan en daar werd een binnenweg gezocht om die grote grens-overgang te vermijden. Via een landelijk weggetje lukte dat en kwamen we aan een klein gezellig grenspostje om 15.11 u. De Franse Douanier vroeg aan Evert of de inzittenden van de bus zijn gezin waren, waarop hij wijselijk NON antwoordde.
Na nog enkele kleine plaatsjes als Neuwiller en Hessingue achter ons te hebben gelaten, werd er om half vier gestopt om de inwendige mens nog eens van voedsel te voorzien. Raviolis, pudding en brood gingen door de Caba-kelen. Het smaakte eenieder lekker.

In Frankrijk gold nog steeds de zomertijd, dus het was daar een uur later als onze horloges aangaven.

Het belangrijkste gevolg daarvan was, dat de banken al dicht waren, en er dus geen Frans geld gehaald kon worden.
Rond kwart voor vijf (nederl. tijd) kwamen we terecht in een behoorlijke regenbui, en de drie chauffeurs vonden het verstandiger even aan de kant te gaan staan. Nadat de bui over was, en we weer verder reden, leek het alsof de Cabanen in de bus kinds waren geworden. Men zat te zwaaien met vlaggetjes, te springen en gekke geluiden te maken. Ook werden er weer enige coupletten gezongen van het lied 'le coq est mort', namelijk van een boer, menneke pis en over een dame van lichte zede. Korte tijd daarna lag driekwart van de reizigers weer te knikkebollen. In Obernaie kwamen we om zes uur aan, de stad waarin we op 11 juli naar de H. Mis waren geweest. Tien minuten later kwamen we in Molsheim, en om half zeven werd Marmoutier bereikt, even later Sindelsberg en Air et Vie.
Martien en Anton hadden hoofdpijn, en gingen in de peigeot liggen. Trudy en Evert trokken erop uit om te gaan vragen bij Rick of het mogelijk was om in een stal te slapen. Maar er was juist vandaag weer een lading honing gemaakt, en daarom stond die stal helemaal vol met spullen.
Dus moesten te tenten weer worden opgezet. Ondanks zijn hoofdpijn kwam Martien tóch even kijken bij het opzetten door "die verrèkte kèrels". Gezien opblazen van luchtbedden té veel tijd in beslag nam, werden ze voor die enen nacht niet uitgerold.
Ondertussen waren er enkele bekenden van Evert aangekomen: Joseph Lehmann en Frau Faulhaber. Joseph zou in de loop van de avond terug komen, als de werkzaamheden achter de rug waren. Nu bleek dat er niets te drinken was in ons kamp. Maar, volgens afspraak moest er nog naar Boxtel worden getelefoneerd, en dan zouden we tegelijkertijd iets meebrengen van de stad.

Dus werd de bus (wéér) ingespannen, en op naar Saverne. Toevallig zagen we in het dorp Joseph bij de voordeur zitten, en hem werd gevraagd om mee te gaan. Jospeh, Trudy en Anton reden met Evert naar het station, en telefoneerden, dat hier alles oké was.
Toen moest er toch nog aan Frans geld gekomen worden. Joseph had een goed idee: het gemeentehuis of het politiebureau helpen vaak vreemdelingen die met dat probleem zitten. Maar na veel gepraat op het kantoor (het was al donker) mocht het niet baten. Wél wilde de gendarmerie duitse marken wisselen, maar geen nederlandse guldens. Daarna werd het geprobeerd bij een benzine-station lanks de weg. Weer deed Jospeh het woord. Het gesprek liep bijna uit op een echtscheiding, maar we hadden frans geld.

Met de buit stuurde Joseph zijn 'gasten' de donkere duistere franse rimboe in, want hij kende een dorpje met een café, waar hij zeker drank kon krijgen, en geen statiegeld zou hoeven te betalen. En waarachtig ja, na enige minuten wachten kwam er gerstennat in de auto. In het donkere reden we weer terug naar Sindelsberg. Martien lag weer in de peugeot, waaraan de aanhanger nog gekoppeld was. Na koffie te hebben genuttigd, werd er gezellig nog een glaasje gedronken op deze laatste Caba-avond in het buitenland, en er werd fijn gebabbeld en gezongen. Voor de liefhebbers stond er in de keuken nog een fles met wijn.
Rond half twaalf dook iedereen weer in de tent, nadat Jospeh zijn adres had achtergelaten, en verteld had binnenkort naar Boxtel te komen met een caravan en enkele vrienden. De peugeot had die dag 273 km gereden, de datsun 288 en het volkswagenbusje 294.

Laurens
Paul de K.

20 JULI 1976

In de morgen om half zes stonden we al weer op. Er werd niet gewacht, neen, iedereen (?) stond meteen op, en zocht snel naar een wasbak. Enkelen gingen water halen voor de keuken, en voor onderweg.

Zo werd de groene tent het eerste slachtoffer van het opruimen. Daarna werd het oranje tentje mét inhoud (spullen én Trudy) opgeruimd. Jammer genoeg hadden we nog nét de noklat vastgehouden.....
Om kwart voor zeven werd er gegeten. In rijen van vijf werd er brood gehaald bij de bus, en in rijen van 4 thee bij de bruine tent. Intussen raakte de boter op. Trudy en Anton gingen wat boter halen bij Rick, en werden op de vroege morgen onthaald met koffie met kirsch. Na het eten werd de bruine tent geveld. Voor de juiste verdeling op de aanhanger werd de tent vandaag op een andere manier gevouwen. Het verliep allemaal goed. De aanhanger kwam weer vol te zitten.

Zo was binnen enkele uren het kampterrein weer veranderd in een dorre wei, en was iedereen bereid voor de laatste ronde van het kamp. Maar eerst moesten Evert, Henk, Anton en Trudy nog naar Rick met de door Joop geschilderde klompen. De linkse was voor Rick, de rechtse voor Frau Faulhaber. Ze waren er erg mee ingenomen. Ze waren eerder terug dan we gedacht hadden.
Om kwart over acht werd er vertrokken met claxongeschal.

In het busje werd al tevergeefs gezocht naar Hilversum III.
Om 08.15 u werd in Saverne nog eens geld gewisseld.

SOCIÉTÉ GÉNÉRALE ALSACIENNE DE BANQUE

SOCIÉTÉ ANONYME FONDÉE EN 1881 - CAPITAL F 40 000 000
L. F. B. 189 - SIÈGE SOCIAL : STRASBOURG - R. C. 54 B 131

NÉGOCIATION DE MONNAIES, BILLETS ÉTRANGERS ET OR

votre VENTE de		votre ACHAT de
en devise: $ US T/C 100.-	Date 20.7.76	en devise:
en monnaie nationale:	4,75 COURS	en monnaie nationale: FF 475.-
	Visa de contrôle	

1972 - Mt Fd 10030

Op de parkeerplaats bij de bank zagen we nog enkele "slome figuren" rondlopen. Nadat Anton en Evert weer terug kwamen, vertrokken we meteen weer, en zo kwamen we om negen uur aan in Sarrebourg. Bijna iedereen lag weer te slapen in de automobielen, behalve dan de chaffeurs met bijrijders. Hieraan kwam snel een einde toen het busje plotseling moest remmen. Iedereen schokte naar voren en was weer klaarwakker.
Het weer was gunstig: bewolkt, in het busje dertig graden.
In Heïmingen kwamen we om 09.15 u aan. Daar maakten we nog een afdaling van 10 %. Op de 'dodenweg' konden we onze lol weer op. Een eendje wilde ons inhalen, doch dat lukte niet. Als de bestuurder richting wilde aangeven, stak hij zijn arm naar buiten.

Even daarna hadden we een spelletje uitgevonden: neusje knijpen. Bij Paul de V. ging het niet, oorzaak: te glibberige neus.
Enig oponthoud op de dodenweg werd veroorzaakt door een truck met oplegger die een enorme grote vloeistoftank vervoerde, mét politieescorte. Dat was om 10.27 u. Om kwart voor elf zaten we dan weer op de grote autoweg naar Longwy.
Om elf uur reden we door Serémagne, en in Mulange werd om 11.05 u een sanitaire stop georganiseerd.
Snel werd de reis weer voortgezet, want het lag in de bedoeling rond zeven uur in Boxtel te arriveren.
In de bus werd de overschot van de pudding en de leverpastei aangetast, en om 12.00 u werd de Belgische grens gepasseerd. Een van die douaniers liep enkele malen rond de aanhanger, en sloeg er enkele malen op. Jammergenoeg was hier geen "Change" voor ons. Jammer. Er werd besloten nu nog even door te zetten, en door te karren naar Bastogne. Om de evt. honger te stillen zouden we daar een frietje kunnen kopen op de markt. Van Henk kregen we (daarom) een zuurtje.
Even later kwamen we bij Arlon. Tom maakte nog een tukje, en zeverde daarbij zijn vestje vol. Om 12.45 u kwamen we dan aan in de stad 'Bastenaken'. Er werd friet gekocht en nog even naar de bank gegaan. Enkele regendruppels deden ons de mutsen opzetten. De penningmeester en Martien gaven nog een rondje in een gelegenheid, en daarna werd er weer verder gereden richting moederland. Om 14.20 u hebben we nog even gestopt om te tanken. Toen op weg naar Marche.

Van de man aan de benzinepomp hadden we nog enkele rolletjes pepermunt met een gat erin gekregen. Och, wat waren we toch blij. In de peugeot werd niet veel meer gezegd. Marche lieten we om 15.00 u rechts liggen en om half vier vonden we een rust-plaats op weg naar Hannut.
Om 16.28 u kwamen we weer in het nederlands-sprekende gedeelte van Europa: Walshoutem, prov. Brabant. In hasselt zagen we voor het eerst het bord "Eindhoven" staan, en om 16.55 u begon Martien nog eens het Zwitserse en het Nederlandse volkslied te zingen. Om precies 17.00 uur passeerden we de Nederlandse grens nabij Luyksgestel. Er was daar niemand aanwezig, dus werd er gewoon doorgereden. Daarna werd de bekende route via de Brabantse binnenlanden afgewerkt. Om 18.20 u verscheen de eerste handwijzer met "Boxtel", en onze harten begonnen al iets sneller te kloppen. En om een minuut over half zeven in de avond zijn we na een lange reis van ongeveer 520 km. aangekomen op het kerkplein, en werden daar verwelkomd door Dhr. en Mevr. Keukens. Iedereen was blij weer vaste Boxtelse grond onder de voeten te hebben. Snel werd het een en ander geregeld omtrent de bagage, en na ons thuis wat te hebben opgefrist, trokken we allemaal (behalve Tom) naar Huize Keukens, om nog even na te kaarten over het achter ons liggende kamp.

Er was door de familie uitstekend goed gezorgd, een waar warm onthaal stond ons te wachten, wederom een onverwacht festijn. Tijdens dit gezellige samenzijn bedankte onze voorzitter de staf, hetgeen gepaard ging met enkele geschenken overhandigen van Zwitserse makelij (Interlaken).

Tegen middernacht ging iedereen weer naar zijn eigen bed, na er 10 nachten niet meer in geslapen te hebben.

Dat was dan het einde van een schoon verhaal over een schoon, fijn, gezellig, geweldig, warm en interessant Caba-kamp, dat iedereen nog erg lang zal heugen!

=0=

Ter vergelijking.

Misschien is het interessant om eens enkele gegevens naast elkaar te zetten betreffende het Caba-kamp van 1976 en dat van 1971.

Beiden hadden als einddoel Zwitserland.
Het aantal gereden km. van de bus was exact 2300, terwijl het aantal van het busje toen 2283 was.

Toen bestond het vervoer uit peugeot met aanhanger én het busje, en dit jaar was er ook nog een datsun bij.

In '71 bestond het gezelschap uit 15 personen, nu uit 19.

Tijdens het kamp van '71 is er 2 nachten geslapen in Sindelsberg, evenals dit jaar.

Toen was de reis gegoten in de vorm van een trektocht, dit jaar was dat niet het geval.

Dit jaar heeft de reis 10 dagen in beslag genomen van 10 t/m 20 juli, en ook toen was de kampweek 10 dagen, en nog wel van 10 t/m 20 juli!

In 1971 bestond de groep uit 13 Caba-leden, dit jaar uit1 12.

Toen was het een erg fijn, gezellig en mooi kamp, en dit jaar was het al niet anders.

Tot slot nog dit: in 1971 werd het tot eettafel omgebouwde aanhangwagentje voor het eerst in gebruik genomen, in 1976 misschien pas voor de derde keer!

=0=

Een vakantieverslag is hoe dan ook altijd onvolledig zonder een uitgebreid financiëel verslag, ook al zal misschien niet iedereen zich voor al die getallen interesseren. Maar per slot van rekening is een vakantiereis altijd voor een zeer groot percentage van de financiën afhankelijk.

Tien dagen Zwitserland is een kostbare aangelegenheid, en vooral omdat de CABA de laatste jaren niet meer zo'n grote reis had ondernomen, was het voor ons een groot vraagteken, hoeveel dit kamp bij benadering zou gaan kosten. Gelukkig blijkt achteraf dat onze begroting ruim voldoende bedroeg, zodat we een aardig gedeelte van het meegenomen geld weer mee terug konden nemen. Wat echter weer niet wegneemt dat het uiteindelijk toch alles bij elkaar een behoorlijk centje gekost heeft.

Bij de bepaling van het kampgeld eerder dit jaar, hadden we twee punten voor ogen gehouden: ten eerste, dat het kampgeld altijd maar om en nabij de zestig gulden had gelegen, en ten tweede dat dit kamp niet alleen een verdere bestemming maar ook een langere duur had dat de meeste andere kampen, en zeker die van de laatste jaren. En dan nog in aanmerking genomen dat alles tegenwoordig zo duur is, stelden we uiteindelijk een bedrag van ƒ 125,-- voor, dat gelukkig met eenstemming werd aanvaard. Dit blijkt achteraf een schot in de roos te zijn geweest, want in het totaal dekte het bedrag dat we aan kampgeld ontvangen hebben 80 % van de totale uitgaven. Vergeet echter niet dat er drie mensen -terecht- voor niets meegingen. Uiteindelijk hebben we voor twaalf-en-een-halve gulden per dag kost en inwoning, en daarbij vrij reizen gekregen!

Uit het volledige verslag -dat hierna volgt- licht ik even een paar puntjes. Bijna vijftig procent van de totale kosten, ruim duizend gulden, ging naar de afdeling boodschappen, wat min of meer het eten inhoudt. Dit betekent gemiddeld honderd gulden per dag, dat is ongeveer vijf gulden per persoon. Stap voor de grap eens een restaurant binnen, en bestel er een ontbijt en diner van dezelfde kwalitiet als dat wij het al die dagen gekregen hebben. Als dan op de rekening vijf gulden staat, moet je mij toch het adres van dat restaurant eens geven! Want voor vijf gulden kun je geen honger lijden.

De vervoerskosten, bestaande uit benzine, olie en kilometergeld, bedroegen in totaal ƒ 1079,66. De reis naar de Sustenpas alleen al (in totaal 825 km voor drie auto's) kwam op ƒ 140,25. Dit is meer dan 13 % van de totale vervoerskosten! Maar het was het waard.

Het totaal aantal gereden kilometers bedroeg overigens 6522, en dit kostte ons ruim ƒ 680,-- aan benzine.

We hebben dit kamp anders wel bewezen zeer zeker niet uitsluitend een zuipclub te zijn. In totaal heeft de CABA aan drank betaald ƒ 301,16. Dit is per dag ƒ 30,12, ofwel per persoon per dag ƒ 1,59. Maar toch konden er nog mensen ziek worden van de drank!

We hebben dit jaar voor het eerst gebruik gemaakt van zgn. Traveller's Cheques van de Bank of America. Over het algemeen kunnen we stellen dat het gebruik van deze cheques heel wat veiliger en handiger is dan het gebruik van contant geld. Alleen moeten we wel rekening houden met de sluitingstijd van banken (waar we in Bern mee zaten te kijken) en zomertijd (hetgeen ons in Frankrijk voor het blok zette). Maar om een bestudering te maken van het interieur van buitenlandse banken is dit voor mij een zeer leerzaam jaar geweest!

Zoals te voorzien was, springt dit jaar er wat kosten betreft in vergelijking met andere kampen, bovenuit. Ik heb het eens voor zover ik terug kon gaan, op een rijtje gezet:

<u>Totaalbedrag aan kampkosten</u>

1970	ƒ 1688,78
1971	ƒ 1308,60
1972	ƒ 742,78
1973	ƒ 651,26
1974	ƒ 1376,36
1975	ƒ 1171,55
1976	ƒ 2505,84

Er staat momenteel ruim duizend gulden op de bank, en iets van honderd gulden in de huiskas. Dit kamp is voorbij, alle rkeningen zijn betaald, op de verzekering na, en wat het volgend jaar betreft, blijft het een groot vraagteken, ook financiëel....

de penningmeester.

	SALDO	boodschappen	benzine/olie	drank	overigen	totaal
9 juli:	ƒ 3376,07	ƒ 206,57	ƒ 31,--	ƒ	ƒ 5,80	ƒ 243,37
10 juli:	ƒ 3132,70	ƒ 18,96	ƒ 128,04	ƒ 74,39	ƒ 2,96	ƒ 224,35
11 juli:	ƒ 2908,35	ƒ	ƒ 43,02	ƒ 21,15	ƒ 2,24	ƒ 66,41
12 juli:	ƒ 2841,94	ƒ 48,32	ƒ 84,19	ƒ	ƒ 5,05	ƒ 137,56
13 juli:	ƒ 2704,38	ƒ 78,29	ƒ 41,53	ƒ	ƒ 12,35	ƒ 132,17
14 juli:	ƒ 2572,21	ƒ 67,24	ƒ 61,96	ƒ 47,14	ƒ	ƒ 176,34
15 juli:	ƒ 2395,87	ƒ 140,65	ƒ 56,12	ƒ 48,27	ƒ	ƒ 245,04
16 juli:	ƒ 2150,83	ƒ 97,77	ƒ	ƒ 21,33	ƒ 19,53	ƒ 138,63
17 juli:	ƒ 2012,20	ƒ 288,76	ƒ	ƒ 34,69	ƒ 39,85	ƒ 363,30
18 juli:	ƒ 1648,90	ƒ 30,31	ƒ	ƒ	ƒ 128,64	ƒ 158,95
19 juli:	ƒ 1489,95	ƒ 24,70	ƒ 44,90	ƒ 14,81	ƒ 67,35	ƒ 151,76
20 juli:	ƒ 1338,19	ƒ	ƒ 191,58	ƒ 39,38	ƒ	ƒ 230,96
totaal:	ƒ 1107,23	ƒ 1001,57	ƒ 682,34	ƒ 301,16	ƒ 283,77	ƒ 2268,84

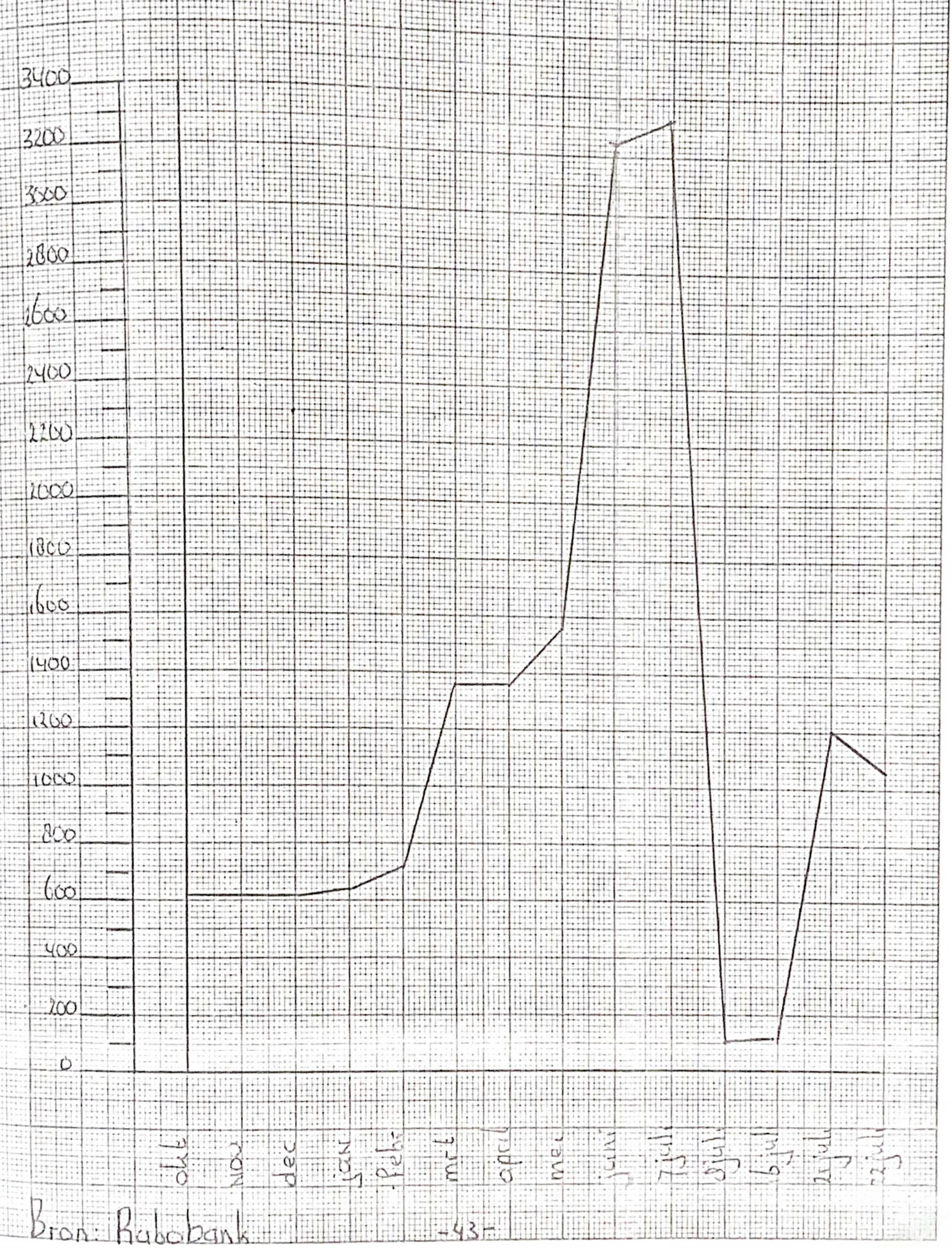
extra kosten:	kilometergeld	ƒ 397,32
	verzekering	ƒ 92,28
	totaal	ƒ 489,60
	totale kosten	ƒ 2758,44
	speciale inkomsten	ƒ 252,60
	eindbedrag	ƒ 2505,84

Alle bedragen zijn omgerekend in Hfl.

Totaal aantal kilometers per dag

Bron: "Cabaverslaggevers"

Het stond er op zekerheidnummer 10 88 60 60 4 van 1 oktober '75 tot vlak na het Gabi-kamp?

Bron: Rabobank

Totale uitgaven per dag

Uitgaven in guldens

boodschappen
benzine/olie
drank
overigen

9-7 10-7 11-7 12-7 13-7 14-7 15-7 16-7 17-7 18-7 19-7 20-7

bron: kampkashoek

De route.

Zoals al vermeld is, eerder in het verslag, is de heenreis via dezelfde route geschied als de terugreis. Welke plaatsen we zijn doorgekomen van Boxtel naar Meikirch, staat hieronder vermeld.

Boxtel, Lennisheuvel, Oirschot, Oostelbeerd, Middelbeers, Vessem, Duizel, Eersel, Bergeyk, Luyksgestel (grens), Lommel, Overpelt, Eksel, Hechtel, Helchteren, Houthalen, Zonhoven, Hasselt, St. Lambrechts-Kerk, Alken, Kozen, St. Truiden, Borian, Velm, Walshoutem, Avernas-le-Beadeau, Crehen, Hannut, Moxhe, Ciplet, Avin, Burdinne, Hannêche, Bierwart, Pontillas, Hingeon, Franc-Waret, Vezin, Gelbressé, Boninne, Courrière, Assesse, Floree, Nattoy, Emptinne, Sinsine, Hogue, Bande, Barrière-de-champion, Tenneville, Mande-St. Etienne, Bastogne (grens) Martelange, Nacorne-du-bois, Arlon, Messancy, Aubange (grens), Mont de St. Martin, Longwy-bas, Villers la Montagne, Crusnes, Aumetz, Ludelange, Fontoy, Knutange, Nilvange, Hanyange, Serémagne, Metz, Liocourt, Puzieux, Delme, Chateau Salins, Moyenvic, Lezey, Bourdonnay, Maizières-les-vic, Azoudange, Héming, Bébing, Imling, Sarrebourg, Réding, Mittelbronn, Phalsbourg, Danne-et-quatre-vents, Saverne, Otterswiller, Air et Vie Sindelsberg.

Marmoutier, Simgrist, Wasselone, Wangenmiehl, Irmsett, Soulz-les-bains, Avolsheim, Molsheim, Bisschofsheim, Obernaie, Goxwiller, Gertwiller, St. Pierre, Epfig, Sélestat, Ostheim, Colmar, Les Octrois, Battenheim, Baldersheim, Ile Napoleon, Rixheim, Habsheim, Sierentz, Bartenheim, Blotzheim, Hséingue, Hegenheim, Hagenthal-les-bas, Neuviller (grens) Allschwill, Basel, Reinach, Aesch, Grellingen, Zwingen, Laufen, Liesberg, Soyhières, Delémont, Courrendin, Choindrez, Roches, Moutier, Court, Sorvilier, Bévillard, Malleray, Reconvillier, Tavannes, Sonceboz, La Heutte, Péry-Reuchenette, Biel, Nidau, Bellmund, St. Niklaus, Hermrigen, Bühl, Kappelen, Aarberg, Seedorf, Baggwill, Frienisberg, Meikirch.

=0=

Tot slot....

Op deze laatste pagina wil ik iedereen oprecht bedanken voor zijn of haar medewerking tot het tot stand komen van dit "boekwerk".

Alle Cabanen, Martien, Joop, Hennie, Johan en Trudy, die ervoor gezorgd hebben dat er elke dag een verslagje bij mij in de bus kwam.

Bovendien een pluim op de hoed van Anton, die voor een keurig verlag van onze kas heeft gezorgd, en enkele rekeningen beschikbaar wilde stellen.

Henk, die ná het kamp steeds assisteerde bij de penningmeester, mede ten behoeve van dit verslag, en ook de man was die de statistische gegevens op papier zette.

Trudy, die zorgde voor enkele tekeningen waar nog wat plaats over was.

Mhr. Keukens, die zo bereidwillig was om de hele zaak door de copieermachine te laten lopen.

Allen hartelijk dank.

evert meijs
24 - 08 -76